

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **H. H. T.**, narozen X,
státní příslušník X,
pobytem X
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky Praha**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2024, č. j. OAM-1081/ZA-ZA11-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2024, č. j. OAM-1081/ZA-ZA11-HA06-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se dle § 12,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

§ 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.

II. *Žaloba*

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný pochybil, jestliže neudělil žalobci humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Je proto třeba, aby se správní orgán v dalším řízení náležitě s § 14 zákona o azylu vypořádal. Zda důvody k jeho udělení budou či nebudou dány, pak bude předmětem jeho úvahy a odůvodnění. Žalobce se tedy ve shodě s judikaturou NSS domnívá, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce uvedl v rámci správního řízení, že chce v ČR zůstat, protože má zde družku a ve vlasti by po 24 letech nemohl najít uplatnění. Ve Vietnamu by žalobce měl existenční problémy. Dle názoru žalobce je tedy zcela jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 ZoA.

III. *Vyjádření žalovaného*

3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že na udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, kterého se žalobce domáhá, není právní nárok. Správní orgán rovněž nemůže pominout zjevnou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany výše jmenovaného, neboť žalobce přicestoval v roce 2001 měl zde i udělený trvalý pobyt, ale byl v ČR odsouzen za drogy na 8 let. Na otázku správního orgánu, z jakých důvodů žádá o mezinárodní ochranu, žalobce sdělil: „*Hledám cestu, jak si zde zlegalizovat pobyt. Mám zde také družku. Jiné důvody k mé žádosti nemám*“. Správní orgán proto nepovažuje takovéto jednání jmenovaného ani za jeho upřímnou snahu o integraci do zdejší společnosti, když vědomě porušoval právní normy hostitelského státu. Po celou dobu svého pobytu v ČR žalobce neprojevil sebemenší zájem o mezinárodní ochranu. Snaha žalobce o legalizaci pobytu v ČR za účelem pobývání se svou družkou, správní orgán konstatuje, že k tomuto účelu je žadatel povinen využít zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, neboť institut mezinárodní ochrany nelze s jinými legálními formami pobytu zaměňovat a pro tyto účely jej zneužívat. Existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, jak zcela jednoznačně a opakovaně vyložil i Nejvyšší správní soud v Brně, např. ve svém rozhodnutí č. j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8. 1. 2009, č. j. 9 Azs 3/2010 ze dne 21. 4. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21. 5. 2010 nebo č. j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011.

IV. *Posouzení věci soudem*

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

V. *Rozhodnutí soudu*

5. Žaloba je nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

6. Ze správního spisu má soud mimo jiné za prokázané, že dne 26. 8. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobce poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že v ČR pobývá od roku 2001, měl zde platný trvalý pobyt. Vlast naposledy navštívil v roce 2017. K žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že zde hodlá zůstat a oženit se s přítelkyní. V ČR byl odsouzen na osm let za spáchání drogového trestného činu, ve výkonu trestu pobýval sedm let, byl propuštěn dne 2. 8. 2024. O mezinárodní ochranu v ČR požádal z důvodu legalizace pobytu, neboť zde vlastní nemovitost s prodejnou, kterou by rád převedl na jinou osobu a má zde také družku.
7. V rámci pohovoru před správním orgánem žalobce uvedl, že v ČR má prodejnu, ve které vlastní určitý podíl, k prodejně patří i byt a rád by tuto prodejnu prodal, proto potřebuje čas na vyřízení. V minulosti si tuto záležitost nemohl vyřídit, neboť pobýval ve vězení. V případě návratu do vlasti se domnívá, že by ve vlasti měl nějaké problémy, protože v ČR již pobývá 24 let a těžce by ve vlasti hledal práci a bydlení. S bývalou manželkou, která žije ve Vietnamu s jejich dcerou, není v kontaktu, ve vlasti má pouze svou matku, která je starší a již by mu nebyla schopna pomoci s integrací ve vlasti. Uvedl, že pokud se mu nepodaří zlegalizovat pobyt, odjede zpět do Vietnamu. V ČR pozbyl povolení k trvalému pobytu kvůli trestu odnětí svobody.
8. Dle § 12 zákona o azylu *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) *je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) *má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
9. Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“*
10. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
 - a) *trest smrti nebo poprava,*
 - b) *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo*
 - c) *vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“*
11. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území ČR z důvodu legalizace pobytu na území ČR, neboť žalobce chce na území ČR zůstat

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

poté, co mu zanikl trvalý pobyt z důvodu odsouzení za závažný drogový trestný čin, a to proto, že zde chce nadále pobývat s přítelkyní.

12. Žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani nebyl nijak politicky aktivní. Samotná skutečnost výslovně potvrzená žalobcem, že z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu neměl žádné potíže v zemi původu, svědčí o tom, že zde nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
13. Žalobce vycestoval z Vietnamu na základě svého cestovního dokladu do ČR a sám uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR s tím, že má obavy, že jinak nebude moci vést nadále rodinný život se svými blízkými v ČR zde vlastní nemovitost s prodejnou, kterou by rád převedl na jinou osobu, a má zde také družku.
14. Soud k žalobním námitkám uvádí, že se ztotožnil s argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí, kde žalovaný zhodnotil, že žalobcem uvedené skutečnosti svědčí o tom, že žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR legalizovat svůj pobyt, jelikož zde má přítelkyni a nemovitost s bytem, a nedisponuje žádným jiným pobytovým povolením. O pobytové oprávnění přišel žalobce v souvislosti se svým odsouzením k trestu odnětí svobody. Soud stejně jako žalovaný konstatuje, že skutečnost, že si žadatel správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.
15. Soud se ztotožnil se žalovaným i při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z rodinných důvodů, tj. proto, že zde má žalobce přítelkyni. Žalovaný k tomu správně uvedl, že „rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu podle výše uvedeného ustanovení zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však potřeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, který je k úpravě pobytu cizinců na českém území primárně určen.“ Rovněž soud připomíná, že rodinné důvody nejsou uvedeny mezi taxativně vyjmenovanými důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, tj. rodinné důvody nejsou z hlediska tohoto ust. azylově relevantní.
16. Žalobce dále vyjadřuje obavu z ekonomických problémů v zemi původu, konkrétně z toho, že by měl v zemi původu kontakty již pouze se svou matkou. K tomuto soud sděluje, že ekonomické potíže v zemi původu rovněž nejsou důvodem pro udělení azylu, ledaže by byly namířeny pouze proti některé skupině občanů vymezené důvody uvedenými v § 12 zákona o azylu. Nic takového žalobce netvrdil. Připustil, že je stále v telefonickém kontaktu se svou matkou. Soud ani žalovaný také žádné takové okolnosti nezjistili. Žalovaný správně ve svém rozhodnutí poukázal na informace o zemi původu. Jednalo se o informaci OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. června 2024. Z těchto informací rovněž nevyplývá, že by žalobci měly být kvůli jeho odsouzení v ČR ztíženy možnosti uplatnění ve Vietnamu.
17. Ohledně žádosti žalobce, aby jeho situace byla zohledněna udělením azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, žalovaný k tomuto uvedl v napadeném rozhodnutí, že „správní orgán se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Jmenovaný je dospělou, plně právně způsobilou, praceschopnou a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zdravou osobou. Správní orgán konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Správní orgán po pečlivém prověření všech okolností pobytu žadatele na českém území shrnuje, že životní situaci jmenovaného nelze považovat za nikterak mimořádnou. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Správní orgán shrnuje, že humanitární azyl rozhodně není určen ke zřízení pobytového povolení, jak se řada cizinců domnívá. K tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců, v platném znění, jehož institutů mohl výše jmenovaný ke zřízení pobytového povolení využít efektivněji."

18. Uvedené odůvodnění neudělení azylu z humanitárního důvodu považuje soud za dostatečné a logické, přičemž soud připomíná, že je na uvážení správním orgánu, zda tento druh azylu udělí či nikoli, a soud pouze přezkoumává, zda bylo rozhodnutí o neudělení řádně zdůvodněno. V daném případě rozhodnutí správního orgánu vyhovělo těmto požadavkům a je tak v souladu se zákonem.
19. Soud dále uvádí, že ani okolnost, že žalobce má v ČR přítelkyni, nepředstavuje situaci mimořádnou v tom smyslu, že by mohla naplnit důvod zvláštního zřetele hodný dle ust. § 14 zákona o azylu. Dlouhodobé pobytové oprávnění nepředstavuje jedinou legální možnost k realizaci rodinného života. Existuje i žádost o vízum krátkodobé nebo možnost společně vycestovat do země původu žalobce.
20. Ohledně posouzení, zda žalobce splňuje podmínky udělení § 14a zákona o azylu, soud toliko konstatuje, že i ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany byla situace žalobce posuzována především z hlediska jeho vyjádření. Žalobce neměl v zemi původu jiné problémy, než nedostatek zaměstnání, neměl zejména žádné potíže se státními orgány a těchto se ani v případě návratu do vlasti neobává. Skutečnost, že v ČR pobývá žalobci blízká osoba, tedy že zde má vztah s přítelkyní, která je občankou ČR, a okolnost, že žalobci hrozí povinnost vycestovat do země původu, nepředstavují vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Evropská úmluva o lidských právech a základních svobodách v čl. 8, zabývající se právem na rodinný život, ani jiný právní předpis nezakládají právo na volbu země, kde bude žalobce se svými blízkými realizovat rodinný život.
21. Soudu nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“*
22. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil.

23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.

VI.

Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 31. března 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně